

Mạn đàm tri thức và chân lý với OSHOC

Ngô Trọng Thọ

Triết gia Arthur Schopenhauer đang đi trên phố vắng. Trong lúc mải mê suy nghĩ, ông ta bỗng nhiên đâm sầm vào một người đi ngược chiều. Tức mình vì bị húc mạnh và cái mặt tỉnh bơ của triết gia, người này hét lên:

"Này! Ông nghĩ ông là ai vậy?"

Tiếp tục miên man trong tư tưởng, triết gia nói:

"Tôi là ai ư? Ước gì tôi biết được điều đó."

Nếu biết được điều - tôi không biết tôi là ai - thì cuộc hành trình "Đi tìm Chân Lý" bắt đầu.

Có người hỏi vị Giáo Chủ của một tôn giáo, "Chân lý là gì?" Ngài giữ im lặng không trả lời, vì Ngài biết không thể dùng lời để diễn tả được, dầu Ngài biết Chân lý là gì.

Chữ Prajna trong tiếng Phạn có nghĩa là Trí Huệ; Anh ngữ thường dịch là Wisdom (khôn ngoan), không thể lột hết ý nghĩa của Prajna. Chữ Knowledge có nghĩa là Tri thức; một người trẻ đến trường để thu nạp tri thức nhưng cần phải có thời gian thu thập kinh nghiệm mới có thể có khôn ngoan (wisdom). Prajna không phải là tri thức cũng chẳng phải là khôn ngoan; đó là sự thăng hoa của nội tâm, trong sự im lặng hoàn toàn. Prajna (Trí Huệ) bao giờ cũng chánh gốc, nguyên thủy, có thể giúp ta nhận thấy được Chân Lý.

Tình cờ bạn gặp một cô gái, bạn nhìn vào mắt cô ấy và cô ta nhìn lại mắt bạn, và dùng một cái, bạn đã bị tiếng sét ái tình. Khi tình yêu còn mới tinh; bạn say mê, yêu thật sự và nếu bản ngã bạn không tham dự vào, không tự lừa dối mình: trong giây phút đó là Chân lý. Chân lý thì không giải thích được và đó là lý do tại sao không cất nghĩa được tình yêu. Nhưng rồi bạn nghĩ đến cưới cô ta làm vợ, cô ta sẽ là người vợ của mình; bao nhiêu việc xảy ra, Chân Lý không còn nữa, nó nhường chỗ cho tâm trí và mộng mơ.

Chúa Giê-Su nói: "Chỉ có trẻ con mới vào được Nước Trời..." Trẻ con có phẩm chất gì mà bạn đã mất? Phẩm chất của trẻ con là hồn nhiên, không tri thức. Mắt nó hoàn toàn trong sáng; nó nhìn gì cũng rất kỹ, cũng ngạc nhiên, nhưng nó không có định kiến, không phán xét. Nó không cho thêm ý kiến, do đó nó biết thế nào là Chân như.

Những nhân tài của thế giới đều đồng ý về một điều rằng càng biết nhiều, chúng

ta càng hiểu rằng cuộc sống hoàn toàn là một bí ẩn. Tri thức của chúng ta không khám phá được bí ẩn của đời sống. Chúng ta có thể biết càng ngày càng nhiều, nhưng Thượng Đế mãi mãi vô tận.

Krishnamurti nói "Phủ định là im lặng." Phủ định cái gì? - phủ định tri thức, phủ định tâm trí, phủ định mối bận tâm thường xuyên trong nội tâm bạn , để tạo ra một khoảng không gian trống rỗng. Khi tâm trí trống rỗng, bạn hài hòa với đại thể. Khi bạn bị bận mắt hẳn sự hài hòa. Do đó, khi nào bạn có được một khoảnh khắc im lặng thì bạn có thể có được một niềm vui sướng mênh mông, phúc lạc mà không bút mực nào diễn tả nổi. Ở đây Chân lý không bị xáo trộn, không bị bóp méo.

Ý nghĩ không thể nào vận hành được chân lý, nhưng chân lý thì lại có thể vận hành qua ý nghĩ. Bạn không thể nào đạt tới chân lý bằng suy tư, nhưng những vì đặc đạo thì có thể dùng ý tưởng để phục vụ chân lý. Muốn biết chân lý thì tâm trí phải tĩnh lặng, nó phải chấm dứt mọi hoạt động, im lặng, không giao động. Đó là một khoảng trống - một khoảng hở trong tiến trình suy nghĩ - thành thoi, không căng thẳng, không vọng động, không ham muốn, không mơ màng, hoàn toàn tỉnh thức mà bạn có thể gọi là "Thiền định."

Đó là lúc tâm thức hiển hiện lộng lầy nhất với đầy ân sủng. Lúc đó Chân lý có thể xuất hiện - mà bạn có thể gọi là Thượng Đế, Niết Bàn hay bất cứ gì mà bạn thích. Đó là Chân Lý và đó là một "Kinh Nghiệm, " bạn ở trong nó và nó ở trong bạn.

Viết phỏng theo
THE HEART SUTRA (OSHO)

Tam Loc Ngo Trong Tho

